СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — **UKRAINIAN DAILY**

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 21. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 3-го ЛЮТОГО 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 3, 1987 No. 21. VOL. XCIV.

УРЯД УНР ВІДЗНАЧИВ 22-ГЕ СІЧНЯ

Оттава (ОУПС). — Придержуючися українських традицій із інших континентів святкувати акти української державности й соборности в дні 22-го січня без перекладання цієї дати на пізніші дні, чи тижні, голова Уряду УНР проф. Ярослав Рудницький із співробітниками ДЦ УНР в столиці Канади відзначили точно в той день це українське національне свято.

Перед полуднем складено візиту мейорові Оттави й висловлено признання містові за вивішення українського синьо-жовтого прапора в той день. Опісля голова Уряду відвідав парлямент, де мав зустрічі з деякими канадськими парляментаристами й був на сесії. На жаль, канадський Сенат в той день не діяв, його сесію назначено на 3-го лютого 1987 року.

По полудні 22-го січня відбулося в Оттаві прийняття-зустріч представників екзильних урядів України, Польщі, Білоруси й Литви, в часі якої внесено тости на честь вільної України й її президента в екзилі Миколи Лівицького. Д-р Ю. Корвін як преставник польського екзильного уряду вшанував президента РП К. Саббата й прем'єра проф. Е. Щепаніка в Лондоні, а Янка Сервілля — білоруського президента д-ра Й. Сажица. Голова Архівного комітету ДЦ УНР Юрій Сальський вніс тост-побажання дальшої співпраці між екзильними діячами України, Білоруси, Польщі й Литви. Присутній на зібранні литовський представник Й. Данис подав ближчі інформації про цьогорічне святкування 600-річчя християнства в Литві, що має знайти своє завершення в окремих церемоніях у Римі 26-го червня 1987 року. В дальшому мають бути відповідні святкування цієї події в Чикаго, Торонто, Монтреалі й інших містах вільного світу.

Проф. Рудницький згадав при цій нагоді святкування 1000-річчя Хрищення України, що припадає на 1988 рік, і подав ближчі подробиці про підготову української спільноти для цього ювілею. Уряд УНР готує для цього „Універсал 22-го січня 1988" згідно з рішенням IX Сесії УНРади в Торонто в 1984 році.

ВЕРХОВНИЙ СУД ВІДКИНУВ ПРОХАННЯ К. ЛІННАСА

Вашінгтон. — Верховний Суд ЗСА відкинув у вівторок, 27-го січня ц.р., прохання про переслухання КарлаЛіннаса і тим самим його можуть вислати із ЗСА до СССР.

Як відомо, совєтський суд засудив ще в 1962 році К. Ліннаса у неприсутности на кару смерти за його „злочини в коляборації з німцями". Присуд був проголошений в совєській пресі ще перед тим, як суд його схвалив.

Помимо того, що Верховний Суд ЗСА не хотів тепер щераз переслухати К. Ліннаса до остаточного його відіслання до СССР потрібно згоди Едвіна Міза, генерального прокуратора ЗСА.

Одначе Організація за справедливий процес, речником якого є Раса Разґайтіс, старається тепер вплинути на членів Конгресу, щоб інтервеніювали у справі К. Ліннаса і щоб його не висилали на певну смерть до СССР. До зусиль цієї організації прилучилися також інші східньо-европейські групи, як також Міжнародна Амнестія.

Верховний Суд вперше відкинув прохання К. Ліннаса 1-го грудня 1986 року 6 голосами проти 3. Але два дні пізніше суддя Тиргуз Маршалл на інтервенцію адвоката К. Ліннаса Рамзі Кларка відклав депортацію Ліннаса на 25 днів, щоб дати змогу на ще одне переслухання перед Верховним Судом.

Американський суд оскаржує К. Ліннаса, що він укривав своє минуле коменданта концентраційного табору в Тарту, Естонії, у часі Другої світової війни.

Помимо теперішнього рішення Верховного Суду, адвокат Р. Кларк дальше робить старання, щоб оскарженого не видати в руки совєтських властей, уважаючи, що не можна когось висилати на певну смерть, коли американський суд відібрав йому громадянство за це, що він подав неправдиві дані при в'їзді до ЗСА.

В СССР ШИРИТЬСЯ НАРКОМАНІЯ

Москва. — Московська репортерка газети „Вашінгтон Пост" Селістіна Болен повідомляє про інтерв'ю, що його дав для газети „Правда" міністер внутрішніх справ СССР Алєксандер Власов. С. Болен вважає повідомлення А. Власова найбільш повною офіційною інформацією про проблему наркоманії в Совєтському Союзі, яка набула в останні роки масового характеру.

Якщо раніше наркоманію вважали злом, характерним виключно для західнього суспільства, то з початком епохи горбачовської відкритости совєтські офіційні особи все частіше змушені визнавати, що вона є реальною загрозою і в соціялістичному суспільстві.

А. Власов заявив, що в Совєтському Союзі є понад 46,000 зареєстрованих наркоманів, додавши, що в ЗСА ця цифра становить 30 мільйонів. (За даними Крайового інституту наркотиків в ЗСА 500,000 осіб реґулярно вживають героїну і п'ять мільйонів — кокаїну).

Совєтський міністер заперечив, що в СССР наркоманів притягають до судової відповідальности. „Ми не караємо хворобу, — сказав Власов. — Ми караємо тих, хто робить себе хворим і є небезпечним для суспільства своїм способом життя і своєю поведінкою. Ми караємо тих, хто незаконно вживає і розповсюджує наркотики, загрожуючи власному здоров'ю і здоров'ю людей, які його оточують."

За словами Власова, широке висвітлення проблеми наркоманії в пресі допомагає боротьбі з цією недугою. В той же час міністер застеріг від надмірної „сенсаційности", заявивши, що іноді появляються в пресі описи поведінки і дій наркоманів, в яких бракує „хіба що рецепти виготовлення того чи іншого наркотика".

Власов заявив, що створюються нові відділи міліції спеціяльно для боротьби з розповсюдженням наркоманії. Ці відділи забезпечені модерним обладнанням і використовують спеціяльно навчених собак. Під наглядом міліції функціонують профілактичні лікувальні центри для підлітків від 16 до 18 років. Пацієнти цих заведень займаються суспільно-корисною працею і отримують платню, однак на випадок втечі їм загрожує тюремне ув'язнення терміном до одного року.

На закінчення інтерв'ю Власов повідомив про значні успіхи, досягнуті під час крайової кампанії боротьби з наркоманією, яка відбулася під умовним гаслом „Мак-86".

Т. ВЕЙТ СТАВ ЗАКЛАДНИКОМ У ТЕРОРИСТІВ

Лондон, Великобританія. Містерія із зникненням з овиду Террі Вейта, спеціяльного уповноваженого архиєпископа Англіканської Церкви Роберта Рансі у справах рятування закладників в Ливані, стала неясною після заяви самого архиєпископа, що Вейт залишив виразні інструкції не давати жадного викупу і не йти на жадні інші концесії чи компроміси терористам, якщо він сам попаде в клопіт і стане закладником.

Т. Вейт зник з овиду в Бейруті ще 20-го січня ц.р., після того, як він вишов з готелю Рів'єра і не повернувся до своєї квартири після цього. Пізніше ходили чутки, що Т. Вейт такби сказати „пішов у підпілля", тобто у саме осине гніздо терористів, бо в такий спосіб він надіявся добитися звільнення двох чи трьох американців, а може також інших закордонних закладників, які перебувають в руках переважно мусулманів-шіітів в Ливані. Досі в полоні перебувають вісім американців і 18 закладників іншої національности.

Заява архиєпископа Р. Рансі наступила після того, як англійська газета „Сандей Експресс" помістила інформацію, що Т. Вейт став сам закладником і терористи вимагають чотири мільйони долярів викупу за нього від Англіканської Церкви. Газета однак не назвала ані групи терористів, які поставили нібито таку вимогу, ані не назвала у зв'язку з цим іншого прізвища. Джан Літл, речник архиєпископа Р. Рансі заявив кореспондентам, що він не має для них жадного пояснення чи Церква є згідна заплатити згадану суму за Т. Вейта. Він дав до зрозуміння, що Церква не отримала жадної вимоги від терористів безпосередньо. Одним словом Англіканська Церква, ані не підтвердила, ані не заперечила захоплення її речника Т. Вейта.

На запитання кореспондентів керівник ливанських друзів, які раніше відповідали за безпеку Т.Вейта, Валід Джумблят заявив, що його люди більше не відповідають за безпеку Вейта, тому він не має нічого до сказання в цій справі.

У понеділок вранці, 2-го лютого ц.р., в інформаціях кореспондентів з Бейруту говорилося, що Вейт таки перебуває в руках терористів і вони напевно використовуватимуть його для звільнення ливанського терориста проіранського напрямку заарештованого західньонімецькою поліцією у Франкфурті під закидом, що він брав участь у захопленні пасажирського літака американської повітряної лінії TWA та інших терористичних актах.

Помер Лев Рейнарович

Св. п. Лев Рейнарович

Ню Йорк. — Тут в суботу 21-го січня 1987 р. у пополудневих годинах, у шпиталі Кабріні помер Лев Рейнарович видатний співак-баритон.

Закінчивши Музичний Інститут ім. М. Лисенка у Львові, від 1941 року він був солістом Львівського Оперного Театру, виконуючи партії Карася („Запорожець за Дунаєм"), Скарпіо („Тоска"), Ескамільйо („Кармен") та інші.

З 1946 року став членом Оперного Ансамблю під керівництвом Богдана П'юрка в Німеччині, а в ЗСА був організатором і керівником Оперної Компанії ім. М. Лисенка в Ню Йорку.

Л.Рейнарович був зокрема відомий нашій громаді в Ню Йорку з чисельних виступів на різних українських академіях і святах.

Помер на 73-му році свого трудолюбивого життя, залишаючи в глибокому смутку родину та всю українську громаду. Панахиди відбудуться у вівторок, 3-го лютого та в середу, 4-го лютого, о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Сенко при 213 Бедфорд Аве., (ріг 5-ої вулиці) в Брукліні. Доїзд підземкою „Л".

Поминальна Служба Божа відбудеться у четвер, 5-го лютого, о год. 9:30 ранку в церкві св. Духа, а відтак — похорони на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н. Й.

Департмент освіти Ню Йорку придбав фільм „Жнива розпачу"

Олбані, Н.Й. — Після майже однорічних заходів Тимчасового комітету для навчання про голод в Україні, Департмент освіти стейту Ню Йорк придбав відомий фільм про голод в Україні п.н. „Жнива розпачу".

Придбання фільму не відбулось без перешкод та труднощів. Початкові труднощі полягали в тому, що урядовець відповідальний за придбання нових фільмів для шкільної системи, не був зацікавлений фільмом „Жнива розпачу". Його постава змусила членів комітету інтерпелювати у його зверхника.

Під час першого перегляду фільму критик фільму Норма Бола директор Стейтового центру інформації про голокост, дала неґативну оцінку фільму і не рекомендувала його придбання. Членам комітету довелось доказувати, що критик не є ні педагогом, ні історіком Східньої Европи, тому вона не є компетентка давати оцінку фільму, та домагатись, щоб фільм був висвітлений поновно з більш компетентними критиками, на що Департмент освіти погодився.

Критиками фільму цим разом були урядовці з відділу суспільних наук д-р Доналд Брего, д-р Джордж Грегорі та Норман Абрамовіч. Вони рішили, що фільм є відповідній для середніх та вищих шкіл стейту.

Коли Департмент освіти був готовий закупити фільм з правом репродукції його для шкіл за 4,000 дол., то виявилось, що він не має на це передбачених фондів в його бюджеті в біжучому році і можливо ці фонди будуть включені в наступний бюджет. Тоді комітет запропонував субсидію зі своїх фондів у висоті 2,000 дол. якщо других 2,000 дол. покриє Департамент освіти. На цю пропозицію Департмент погодився. Для інформації слід згадати, що Департамент освіти мало сам закуповує фільмів, бо більшість організацій на компаній пропонують для нього свої фільми безплатно, щоб тільки вони були включені в програму навчання, так що пропозиція комітету покрити 50 відсотків закупу фільму не була чимсь надзвичайним. Пропозиція фактично зліквідувала фінансові засоби комітету для будь-якої дальшої акції, але комітет не міг пропустити нагоди, щоб уможливити для шкіл доступ до фільму „Жнива розпачу".

Копії фільму вже є в Департаменті освіти. Департамент виготовив та узгіднив з комітетом інформативну летючку про фільм та починає її розсилати на 14,000 адрес шкіл та різних навчальних інституцій, заохочуючи придбання копії фільму для навчальний цілей за номінальну ціну репродукції його, приблизно 40 дол.

Крім того, фільм буде включений в наступний каталог фільмів, який друкує кожного року Департамент освіти, і цей каталог буде також розповсюджений по школах.

Учителі, учні вищих кляс середніх шкіл, батьки та зацікавлені громадяни українського походження зроблять велику прислугу українській громаді, якщо вони домагатимуться від своїх шкільних дистриктів, шкільних адміністраторів та учителів соціяльних студій, щоб школи замовляли „Жнива розпачу" та висвітлювали цей фільм як для учнів середніх шкіл, так і для батьківсько-учительських кружків.

Американські консерватисти пригадали справу М. Медведя

Вашінгтон. — Коли у січні ц.р. сюди приїхав відомий республіканський діяч і суддя з Ню Орлінс від 24-ох років, Мартін Фелдман, щоб промовляти на зібранні консерватистів на тему: „Перший додаток до Конституції і крайова безпека" його привітали голосні демонстрації і співи.

Протестували члени організації Консервативної акції, які уважають, що рішення М. Фелдмана зовсім не йдуть по лінії республіканського консерватизму. Демонстранти зокрема висунули на передове місце справу Мирослава Медведя українського моряка, який просив азилю в ЗСА, але саме суддя М. Фелдман відкинув у листопаді 1985 року спробу задержання депортації М. Медведя на совєтський корабель, помимо сильного спротиву сенатора Джессі Гелмса. Тоді М. Фелдман заявив, що загранична політика країни це не є справа федерального суду і тому він не хотів дозволити на це, щоб М. Медвідь залишився.

Тепер молоді консерватисти у своїй демонстрації висунули цю справу як доказ некомпетентности М. Фелдмана. На плякатах, що їх носили демонстрани були написи, що „Суддя Фелдман вислав Медведя на смерть", що він „засудив Медведя в совєтський ҐУЛаґ і що він є „суддею для Ґорбачова".

ЗБОРИ „САМОПОМОЧІ" В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Річні загальні збори Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Джерзі Ситі відбудеться в неділю, 22-го лютого ц.р. о годині 3-ій по полудні тут в залі УНДому, при 90-96 Фліт стріт.

ЗУАДК знову остерігає

Філядельфія (О.Т.). — Екзекутива ЗУАДК вже втретє остерігає українців в ЗСА і Канаді, щоб не висилали пачок з одягом та взуттям на непровірені адреси в Параґваю. Згідно з інформаціями тамошніх відповідальних українських чинників, одна людина, яка підписується різними прізвищами, використовує ці посилки для особистої наживи.

Єдиним місцем, де треба слати допомогу для скріплення національної свідомости це Т-во „Просвіта" в Параґваю, що просить про букварі, книжки, платівки, магнітофонні стрічки з музикою і піснями тощо.

Адреса: Asociacion Ukraniana "Prosvita-Cultura", Mr. Estaban Chudyk, President, Juan L. Mallorquin No. 1734, Encarnacion, Paraguay.

ПОЧАЛАСЯ БУДОВА КРАЙОВОГО ХРАМУ У ВАШІНҐТОНІ

Починається будова храму.

Вашінгтон (о. Й. Денищук). — У вівторок, 16-го грудня, 1986 року сталева компанію „Фебрікейтед Стіл" з Балтимору, Мд., почала доставляти сюди залізо на будову Соборового храму Пресвятої Родини, а вже 22-го грудня три великі крани почали здвигати залізо.

Здвигнення заліза на будову храму, веж для трьох бань та дзвіниці для сім дзвонів триватиме около три місяці. Викінчення зовнішньої частини собору і посвячення хрестів передбачається на червень 1987 року, а посвячення храму відбудеться 11-го вересня 1988 року під час святкувань Тисячоліття Хрищення України.

Ця велика подія для українців у Вашінґтоні і для цілої української спільноти, що на одному з вищих горбків північносхіднього Вашінґтону, біля Семінарії Св. Йосафата, здвигається український крайовий собор. Його золотом покриті три бані можна буде бачити довкруги — від найбільшої римо-католицької церкви-пам'ятника в Америці (у віддалі пів милі), від столичних будинків та з гори Пам'ятника Вашінґтона (у віддалі трьох миль).

Продовж 45 років українці у Вашінґтоні чекали на цей історичний момент. Першу Божественну Літургію у Вашінґтоні відправив ректор Семінарії о. Еміліян Ананевич 5-го жовтня 1941 року. Вісім років опісля в 1949 році о. Володимир Возняк зорганізував парафію Пресвятої Родини, а Отці Редемптористи перейняли її провід в 1967 році.

В парафії Пресвятої Родини є тепер біля 300 родин. Парафія, хоч і дуже активна, то в дійсності сама не

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ІРАНСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство повідомило про новий наступ і про захоплення ще однієї частини іракської території на схід від Базри. „Іранські війська наступають на сході і півночі від Рибного озера, — сказано в комунікаті. — Вбито, поранено або зхоплено в полон 2,000 вояків противника". Іракське пресове агентство в свою чергу повідомило про звільнення значної території на схід від Базри і про повітряне бомбардування десятьох іранських міст. Тегранське радіо передало, що за останні три тижні в результаті бомбардувань і обстрілів в Ірані загинуло 1,800 цивільних осіб і понад 6,000 були поранені. Пресове агентство ЮПІ повідомило, що всім чужинецьким журналістам запропоновано залишити Іран. Тегранські власті мотивували це рішення небезпекою іранських повітряних налетів.

СТУДЕНТИ Бейрутського університету вийшли на демонстрацію, несучи символічну труну, на якій було написано: „Це все, що нам залишається". Таким способом вони висловлюють протест проти викрадень чужинців — викладачів університету, що продовжуються в мусулманській західній частині Бейруту.

НЕВІДОМА ДОСІ терористична група Ісламська священна війна за звільнення Палестини взяла на себе відповідальність за викрадення чотирьох професорів Бейрутського університету. У звідомленні, що його одержало Західнє пресове агентство в Бейруті, сказано, що викрадені, прикриваючись педагогічною діяльністю, плели в Ливані проамериканські інтриґи. До звідомлення додана фотографія одного із закладників — американського професора Роберта Полгілла. На світлині видно дві наведені на нього рушниці. Терористи не висунули ніяких вимог або умов звільнення захоплених професорів, однак загрозили, що на випадок будь-якої акції зі сторони З'єднаних Стейтів закладники будуть вбиті. Один з лідерів шіїтської міліції „Амаль" Гусейн Мусаві заявив, що викрадення закладників є одним із способів [illegible] Західню Німеччину звільнити Алі Мохаммеда [illegible], заарештованого у Франкфурті.

В АМЕРИЦІ

ПРЕСТАВНИК ОТИС БОВЕН із Департаменту Здоров'я сказав, що хвороба АІДС до кількох років так розпосвюдиться по світі, що вона буде загрожувати мільйонам осіб. Якщо до кількох років не винайдеться ліку чи відповідний спосіб запобігання недузі АІДС, вона знищить мільйони людей. Бовен сказав, що біля 1 мільйон людей хворіють на цю недугу сьогодні.

КРИСТОФЕР КОРРИҐЕН, брат учительки Кристі МекОлиф, яка трагічно згинула у катастрофі міжпростірного корабля „Челленджера" гостро скритикував та обвинуватив НАСА, кажучи, що аґенція використала його сестру як учительку та людину щоб розреклямувати її подорож в простори. Далі Корриген вважає, що на міжпростірних кораблях повинні летіти тільки професійні астронавти, а не учителі чи журналісти та що НАСА повинна закинути всілякі думки про майбутнє вчення простору.

НЮДЖЕРЗЬКИЙ СЕНАТОР Билл Бредлі сказав, що старатиметься скасувати нове правило щодо оплати вступу на острів Статуї Свободи. Бредлі сказав, що він є проти нового правила, згідно з яким відвідувачі мусять платити по долярові за вступ на острів Либерті щоб сплатити недавно закінчену перебудову статуї. Бредлі уважає що Статуя, яка репрезентує свободу в Америці, є власність громадян ЗСА, та що вони не повинні за неї платити. Державна комісія парків має покрити решта коштів статуї.

В ЧЕТВЕР, 29-го січня ц.р., поїзди „ПЕТ", які їздять між Ню Йорком і Ню Джерзі, сповільнили курсування у наслідок електричних проблем і тисячі пасажирів Ню Йорку і Ню Джерзі „застрягли" на станціях. Електричні дроти перервались біля год. 7:30 вранці і багато людей запізнились на праці. Усе це було наслідком недавньої сніговії і морозів.

ПІСЛЯ 11—денного страйку, що його розпочали 18-го січня ц.р., 6,600 працівників залізничної лінії Лонг Айленд, **домагаючись підвишок платень, кращих здоровельних бенефітів і відповідної смертної платні, страйк закінчив**ся у середу, 28-го січня, — як про це повідомив президент цієї залізничної лінії Брус С. МекАйвер. Під час тривання страйку у цю справу, тим більше, що він відбувався під час двох великих снігових буревій, встрянули губернатор Нюйоркського стейту Маріо Квомо, та сенатори Альфонс Д'Амато, республіканець і демократ Дейнієл Мойниген, а вкінці — Конгрес. Члени обох палат схвалили закон, який зобов'язує усіх працівників залізниці вертатися до праці, а відтак цього ж дня підписав його президент Роналд Реґен, заявляючи: „Невідкладність встановлення цього закону, що ввійшов у життя, віддзеркалює ці велетенські труднощі, що їх зазнавали жителі громад, які користуються цією залізничною лінією. Президент лінії сказав, що якщо робітники появляться впору і почнуть працю над віднов[illegible] транспортація.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Добрий польський голос

У лондонському польському часописі „Трибуна" появилася стаття п.з. „Українська еміґрація" і нюйоркський польський щоденник „Нови Дзєннік" з 6-го січня 1987 року передрукував ту статтю на повну свою сторінку. Стаття суто інформаційного характеру не займається проблемою польсько-українських відносин, а обмежується до з'ясовування теперішньої ситуації в українській діяспорі. Значення цієї статті у тому, що вона втримана у дуже прихильному для українців тоні, виминає будь-якої дразливої полеміки ча згадки про ті події минулого, які довели до взаємної ворожнечі, та відзначається похвали гідною об'єктивністю. Автор статті Константин Зеленко, псевдонім, виявляється непоганим знавцем українських відносин. Наприклад, він подає дати заснування Організації Українських Націоналістів, дати вбивства большевицьким аґентом Степана Бандери і Лева Ребета, добре характеризує ідеологічні різниці двох відламів колишньої одностайної ОУН — під проводом Степана Бандери, опісля Ярослава Стецька, та Андрія Мельника, подає дату першого Світового Конґресу Вільних Українців і правильно стверджує, що „величезна більшість українців бажає йому (Секретаріятові СКВУ) найкращого".

Є у тій статті й деякі помилки, як ось, наприклад, інформація, що українці в Канаді, про яких автор висловлюється з найбільшими похвалами, як про активний і впливовий чинник у Канаді, — пише, що у федеральному канадському парляменті українці мають „кільканадцять послів і сенаторів". Відомо, що був тільки один сенатор, Павло Юзик, та що з його смертю не стало ні одного. Зате цікаве число членів українських професіоналістів Канади, що його подає автор — 1,700. Цікавим є також твердження автора, чому не стало одного всіма визнаного політичного проводу, який символізував українську державність — мова про кризу в Державному Центрі УНР в Екзилі. Автор твердить, що „настав сумерк так званого українського леґалізму, що нав'язував до традиції самостійної Української Народної Республики в роках 1917-1920". Правильно автор стверджує, що Визвольному Фронтові вдалося опанувати Український Конґресовий Комітет Америки та централю українців у Британії, але стримується від будь-якої неприхильної чи образливої завваги на адресу УВФронту. Прихильно висловлюється про покійного Ярослава Стецька, та характеризує його, як „людину надзвичайно віддану українській справі, але радше візіонера й ідеолога, як політика". Про Визвольний Фронт пише, що це „одиноке українське політичне середовище, яке відкидає принцип плюралізму", але, як уже згадано, стримується від будь-якої критики цього середовища.

З надзвичайним признанням висловлюється автор про український видавничий рух, не так про пресу, як про книжкові твори. З української преси наводить тільки два приклади: видання одного числа „Сучасности" польською мовою, при чому цікава для нас подробиця, що те число кружляє у Польщі на велике пересердя тамошнього комуністичного режиму. Похвально висловлюється автор і про появу вже чотирьох чисел „Віднови" і називає правильно його редакторів. Орієнтується також в церковно-релігійному русі. Говорячи про 1000-річчя Хрищення України пригадує, що тоді Москви взагалі не було. Правильно стверджує заходи визнання Патріярхату, як ієрархічного завершення Української Помісної Католицької Церкви, про неґативне становище двох Папів та про поставлення їх українськими католицькими вірними перед „доконаним фактом", визнавши існуючого Верховного Архиєпископа, як Патріярха. Так само дуже прихильно насвітлює відносини в Українській Православній Церкві, при чому пригадує, що Митрополит Мстислав, це колишній посол до варшавського сойму з Волині, Степан Скрипник.

Як згадано, автор виминає політичну польсько-українську проблематику. Він не ставить крапки над „і" про її імперативну конечність створення спільного польсько-українського фронту проти російського імперіялізму і проти комунізму; він не згадує про концепцію Прометеїзму. Але сам факт такої прихильної обширної статті у польських газетах в Лондоні та в Ню Йорку мусить діяти позитивно на польське суспільство і спонукати його до ревізії того польського націоналізму, що його створив Роман Дмовський і того загального підходу польського суспільства до українців, що його корінним джерелом був „Оґнєм і мечем" Сєнкєвіча з його апотеозою польської шляхеччини та погордою до українства.

Михайло Кучер

ПОГРОЗИ ҐОРБАЧОВА У ВАРШАВІ

Західні уряди весь час знаходяться під політичним натиском СССР. У свому натискові на західній світ Совєтський Союз виявляє велику послідовність і настирливість, вважаючи, що західні політики врешті виявляють ознаки втоми і дозволять Совєтському Союзові вирвати ще один компроміс.

Різниця вартостей поміж Заходом і Совєтським Союзом справді величезна. Існування вже тепер єдиної у світі невільничої імперії („імперії зла") вимагає від Заходу не абиякої енерґії для зрівноваження сил між добром і злом. Совєтський уряд у своєму натискові на Захід виявляє мету тільки російського народу і зовсім не звертає увагу на культури та інтереси поневолених народів. Хоч дисиденти, які опинились на Заході, включно з т. зв. третьою хвилею дружньо твердять, що совєтський уряд не репрезентує інтересів російського народу.

Диктатура російської комуністичної партії триває довше, як це передбачали західні політики. Зокрема після Другої світової війни на основі здобутків територіяльного характеру у Москві виникло переконання в історичному тріюмфі совєтського типу комунізму. Одначе тут на перешкоді до повного тріюмфу стоїть нуклеарна зброя. І вона власне заставляє Москву шукати порозуміння та миру, але також на совєтських умовах. Так було в Женеві, де Ґорбачов зазнав фіяска. Так було в Ісляндії.

Одначе поважне зменшення атомової зброї неможливе без розв'язання політичних питань і напружень. Тепер безпека у світі залежить від взаємного застрашування двох великодержав ЗСА та СССР. Але і тут ота „безпека застрашування" в свою чергу залежить від доброї волі противника.

У даному випадку створення оборони у міжпляннетному просторі („зоряна війна") звільнить ЗСА від нещирих компромісів і заляккування.

Тут виникає питання як залякати противника, чи викликати у нього страх атакувати першим, чи карати після нападу. Захід і його суспільства хочуть настільки налякати противника, щоб у нього не було наміру атакувати і тоді не було б потреби карати за напад.

ЗСА і президент Реґен вважають, що наука і технологія не творять загрози для миру і дозволять замінити велику недосконалу зброю масового знищення малою і прецизійною (досконалою). А це вимагає співпраці в космосі. Відомо, що тепер нема односторонньої безпеки. Не можна осягнути безпеки і припиненням зброєння. Треба осягнути порозуміння на основі відповідальности за життя людини на цілому світі. Треба змінити структури відносин. Можна і треба говорити про „мир з гідністю".

Як досі, СССР не виявляє наміру на чесну співпрацю, але фактично творить і викликає нові конфлікти — безсоромним арештуванням американського журналіста Данілова, вбивством американського вояка, знущання над дисидентами, зокрема українськими.

Совєтський Союз тримається своєї старої засади — що здобув комунізм — має все те, що здобула комуністична влада, — має завжди належати до нього. Одначе там, де ще совєтський комунізм не має влади — мусить змінити становище на свою користь, застосовуючи диверсію, партизанку, „визвольну війну" і терор.

У своїй промові у Варшаві Ґорбачов погрожував — „здобутки соціялізму не можна поменшити, або відвернути. Кожна спроба порушення міжнародної соціялістичної спільноти — це загроза для миру у світі".

На жаль, демократичний Захід уже погодився з поглядами Ґорбачова про — „непорушність соціялістичної спільноти". Залишається одне — відкинути совєтську доктрину, згідно з якою вільно вжити силу у тій країні, де мала група хоче комуністичного перевороту для осягнення влади і візьме допомогу від Москви.

Ленін назвав царську Росію „тюрмою народів". Це вже дуже банальний вираз. Наступники Леніна замість „в'язниці народів" вживають — „соціялістична спільнота". Досі на Заході тільки президент Реґен відкинув намір Москви ширити вогнем і мечем свою віру. Тому в СССР Реґен „найгірший" президент.

Ленін твердив, що неможливо погодити дві протилежні системи і це мусить привести до війни і терору як засобів „будови нового суспільства". Ця теорія зобов'язує кожний ЦК і кожного чергового генерального секретаря. Тому західні вартості — загрожені.

СССР контролює В'єтнам і Кубу, а завтра може контролювати Нікараґуа. Це важливі совєтські бази для совєтських збройних сил на Китайському морі, Індійському океані і Атлантику. Афганістан дає Москві повітряні бази, так само Етіопія і Ємен.

(Закінчення на стор. 3)

З МОГО ВІКНА
Іванна Савицька

Історія одного дуба...

Росте самотній дубок при кучерявій дорозі і дожидає гостя. Закладника дожидає.

Тремтлива рука сестри причепила на гілку червону стьожку, і так звисає вона, жалобно, сумно похлипує краплинами розмоклого снігу.

Червона стьожка — пам'ятка по В'єтнамі, по іранських закладниках, це рана на громадській душі, і біль по тих, що пропали без вісті... Одна така стьожка довго звисала із дуба в сусідньому місті Джолієт, аж врешті дубок ожив, обтрясся із жалоби, і прибрався жовтими биндами, бо закладник повернувся з неволі.

Жовті бинди — символ любови, всепрощення, радости і щастя мають свою історію, мають зворушливий переказ.

У час громадянської війни поміж південними і північними стейтами Америки, (1861-1865) звільнений із в'язниці у стейті Джорджія, молодий мужчина писав:

— Дорогі! Я відбув мою кару, я можу врешті повернутися додому, але — чи відкриєте ваші двері, двері хат і сердець мені, докраю негідному, що воював проти рідного брата?

Такого — то а такого дня я їхатиму потягом повз вашу станцію. Коли на будові, що росте біля станції, повіватиме жовта стьожка, це буде знак, що ви приймаєте поворотця додому.

Потяг поволі наближався до станції, а хлопцеве серце товклося зболілим дзвоном. Коли не буде на дубі жовтої бинди, він поїде „у світ заочі".

Буває часами радість, яка розпирає груди, яка виливається поза вінця душі.

Дуб, що ріс біля станції чепурився жовтими биндами, сотнею бинд, бо все населення міста відкрило свої серця для поворотця — брата.

Коли ж то наш „еміґраційний дуб" залопоче жовтими стьожками?

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДИСКУСІЯ НЕ ДІЙШЛА ДО МАСОВОГО ЧИТАЧА

Хоч українська щоденна інформаційна преса, призначена для широкого кола читачів різних прошарків громадянства і людей різного інтелектуального ступеня гостинно відступила свої колонки на дискусію проблеми фундаменталізму взагалі й українського зокрема, то з вини авторів дискусійно-полемічних статтей на цю тему — проф. д-ра Миколи Бараболяка, проф. д-ра Олександра Домбровського й ред. Василя Пасічняка – вона не дійшла до пересічного читача через надто академічний рівень їхніх писань.

Дискусії на такому рівні треба вести на панелях, конференціях, вечорах, з'їздах спеціялістів із участю підготованих і зацікавлених цього роду проблематикою слухачів. Публікувати такі дискусії треба радше в наукових органах, чи в журналах, присвячених світоглядово-політичній, суспільно-громадській, філософській, релігійній думці та культурним, мистецьким, літературним питанням.

Поперше, більшість читачів не знає що таке фундаменталізм взагалі й український фундаменталізм зокрема, а коли сподівалися, що зі згаданих статтей довідаються про що мова, то розчарувалися. Автори не вважали відповідним і потрібним спрецизувати цього поняття, а термінологія, якою рябіли статті, зокрема д-ра Домбровського, вимагали від читача не лише вищих студій і начитання з ділянки філософії й теології, але й словника філософсько-теологічних термінів та окремої енциклопедії, присвяченої цим питанням. Та й непривичному та непідготованому до таких проблем читачеві ці допоміжні посібники теж не завжди стануть у пригоді, бо пояснення в них короткі й одні невідомі терміни пояснені часто іншими незнаними пересічній людині словами й окресленнями так, що вона заблукається в цих термінологічних хащах.

Коли навіть когось зацікавила згадана проблематика й хотів статті читати, то зараз на початку наткнувся на такі непоборні труднощі, що відклав читання, не скориставши з пропонованого матеріялу, а хіба автори писали свої міркування не для себе, а для читацької публіки, бо інакше не публікували б їх у щоденній, інформаційній пресі, розрахованій на масового споживача.

Для такого читача треба писати популярно-науково, вживати приступного стилю, рідкісні слова обмежити до мінімум, заступаючи їх описовим способом, або пояснюючи їх ясно й зрозуміло.

А то статті рябіли здебільшого комбінованими дво- і тричленними термінами і окресленнями.

Начинені термінологічною строкатизною міркування авторів заставляють читача спотикатися на кожному слові, на кожному реченні й у висліді він губиться в хащах цієї велимудрої гущавини і збивається з встеленого грудами таємної термінології шляху й ходу думок авторів. У висліді читач, як не знав про що мова в статтях так і після прочитання їх знає те саме, що й той читач, який її або не дочитав, або взагалі не читав.

Коли перед Другою світовою війною в Галичині

(Закінчення на стор. 3)

Іван Кедрин

СКІЛЬКИ ЧЛЕНІВ ДИВІЗІЇ ЗГИНУЛО ПІД БРОДАМИ?

Понад 36 років тому, докладно 4-го серпня 1935 року, появилась у „Свободі" стаття автора цих рядків п.з. „7,000 поляглих за ідею". Цю статтю передрукував видатний діяч Братства колишніх вояків І УД УНА, письменник Олег Лисяк у зредаґованому ним збірнику „Броди" (Мюнхен 1951, стор. 352).

Згадано про цю статтю „7,000 поляглих..." у нарисі „Українська Дивізія — як військо і проблема" у виданій в минулому році книжці автора цих рядків „У межах зацікавлення". Нав'язуючи до цієї згадки колишній старшина 1 Дивізії й учасник бою під Бродами, історик українських новітніх збройних формацій, Юрій Тис-Крохмалюк, надіслав своєму приятелеві ще з львівських передвоєнних часів, авторові цих рядків, обширного листа, в якому стверджує авторитетно, що ця версія (про 7,000 поляглих під Бродами — І.К.) повторяється десятками років, хоч вона неправдива". Ю. Тис-Крохмалюк орудує цифрами і фактами на доказ свого твердження — він узагалі у всіх своїх писаннях ворог непідтриманої доказами фрази.

Найповажнішим джерелом до історії Першої УД УНР є, відомо, видана спершу німецькою мовою, згодом також українською, книжка Вольфа Дітріха Гайке „Українська Дивізія Галичина", — „Історія формування і бойових дій у 1943-45 роках", з передмовою Володимира Кубійовича (Записки НТШ том 188, Торонто 1970, стор. 278). Видано коштом Братства кол. вояків І УД УНА, переклад з німецької мови склав Роман Колісник). Отож названий німецький старшина, начальник штабу Галицької Дивізії у ранзі майора, стверджує, що перед висланням Дивізії Галичина під Броди Дивізія нараховувала 11,606 людей. Крохмалюк пояснює, що український бойовий стан Дивізії не був тотожний з цією цифрою 11,606, бо треба відняти кругло 10 відсотків німців, отже самих українців було 10,440, з-посеред яких треба ще відняти вояків на різних вишколах, на відпустках, хворих і т.д., так що „під Броди виїхало 9,396 людей і це є бойовий стан Дивізії перед битвою під Бродами" (цитата із листа Юрія Тиса-Крохмалюка).

Хоча офіційною назвою дивізії була „панцерна", але насправді вона панцерної зброї не мала, не мала власного летунства, різної важкої зброї і пального. Невірною є леґенда, наче б у битві під Бродами всі німецькі формації втекли. „Частини вермахту перейшли пекло оточень червоною армією під час їх відвороту від сходу і вони мали великий досвід у перериванні оточення". Перервалась також Дивізія. І хоча первісно совєтське військове повідомлення говорило про „розбиту і знищену" Дивізію, згодом большевики самі спростували це.

Під час п'ятиденної битви під Бродами на бойовищі панував повний хаос. Дивізія прорвалася, але ті, що врятувалися проривом, не були одностайною формацією на одному невеликому просторі. Юрій Тис покликається знову на Гайке, що критикує наказ з вищого німецького командування щодо способу, як прорвати ворожий перстень, і як після того зберегти врятованих в одностайній формації. Гайке стверджує, що ті дивізійники, які перервали оточуючий ворожий перстень, були розсіяні на просторі 50-ох кілометрів. Тому трудно було спершу відрахувати докладно, скільки дивізійників врятувалося. Тут Юрій Тис-Крохмалюк покликається також на польські джерела, між ними на відомого дослідника українсько-польських відносин та історії України Ричарда Торжецького, прихильного українцям, співробітника польської Академії Наук у Варшаві, який твердить, що з-під Бродів вернулося 660 старшин і підстаршин та 4,405 вояків Дивізії, разом 5,075 осіб. „Відіймаючи те число від 11,606 залишається розчислитись з 6,621 осіб. Перейшли до УПА і в підпілля 2,000 (поляки подають 4,000) лишається 3,531. Відняти треба ще ранених нездібних до військової служби та полонених (дуже мало, бо важко ранені кінчали самогубством) 2,031, лишається число вбитих 1,500 людей". Юрій Тис-Крохмалюк признає, що це тільки кругле, приблизне число, але вірогідне.

Юрій Тис-Крохмалюк вибачить, що автор цих рядків використав його приватного листа для оприлюднення газетної статті. Але це не приватна справа, а справа всіх сучасних і майбутніх дослідників історії України, які будуть особливо цікавитися останніми двома новітніми військовими формаціями — Українською (Галицькою) Дивізією та Українською Повстанською Армією. Поданий тому 26 років заголовок „7,000 поляглих за ідею" — у першій своїй частині, щодо самої цифри, був невірний, написаний на основі неперевірених інформацій самих колишніх членів Дивізії, які ще не мали часу ані змоги вглянути в документарні джерела, — але друга частина заголовку „поляглі за ідею" — правдива. Хай не 7,000, а „тільки 1,500 молодих українських людей згинули під Бродами — то й так це була велетенська жертва крови. І вони впали за ідею. Не за ідею Третього Райху, як це стараються пришити їм і нам усім тупі і злобні ворожі нам кола, а за ідею української ні від кого незалежної держави. І тому вони стоять на одній площині із жертвами з-під Крут і Базару, з Чотирокутника смерти і з гори Лисоні та всіх тих побойовищ, які зросились кров'ю українських молодих людей, що боролися за ідею української вільної держави.

ДОЛЯ НАТАЛІЇ КОСТЕНКО

I.

У російському журналі самвидату „Память", історичний збірник, випуск 4 Москва 1979 — Париж 1981, був надрукований запис Ляриси Богораз, дружини Анатолія Марченка, який недавно був закатований в совєтському концентраційному таборі. Внизу переклад цього запису у перекладі Степана Яворського).

Наталія Костенко була арештована в 1946 році на своїй батьківщині, в одному з містечок рівенської области в Західній Україні. Як і тисячі її земляків, вона, разом з батьком, брала увасть в партизанському русі, спочатку проти німців, а потім проти „росіян", „совєтчиків". „Ми вже здавали собі справу з безнадійности нашої боротьби, де ж нам було утриматися проти Росії? Населенню малої країни проти цілої армії! — говорить вона. Але нам не було де подітись, нас винищувало нещадно, до коріння. Хто виходив з лісів, щоб піддатися, тих забирали всіх, і жінок і малолітніх, не дивлячись чи вони боролись з рушницею в руках, чи були фельдшером або кухарем. Чи він кормив, чи лікував оунівців — ішов в тюрму, в заполярний край, в Сибір!... „Батько Наталі згинув, нарвавшись на засідку, а вона вже ж таки повернулась додому. Її арештували і відправили до львівської тюрми — „нас були тисячі" — судили воєнним трибуналом і, як багатьом рядовим учасникам національно-визвольного руху, дали по 10 років концентраційних таборів „за зраду батьківщині" (стаття 52-І Карного Кодексу Укр. РСР) „Я своєї батьківщини не зрадила, моя батьківщина — Західня Україна. Я совєтську владу бачила менше як два роки, і лише тоді її зрозуміла, коли нас позаганяли в колгосп, і де ми всі стали жебраками. Прийдеш додому зі школи (я тоді вчилася в місті), не лише не було що взяти з собою, але і вдома не було що їсти. В мене ніколи не було совєтського паспорта" — розказувала Наталя.

Їй тоді було 24 роки, і вона була у восьмому місяці вагітности. Після суду, разом з іншими „мамками" і вагітними жінками, її відправили в тюрму при Домі дитини. Далі оповідає сама Наталя:

— Тут в Домі дитини, можна сказати, було непогано. Не можна порівняти зі слідчою тюрмою. Там скупченість, бруд, голод. Кормили нас юшкою із кропиви і стухлою рибою — а я вагітна, мене нудить, мені хочеться вертати не лише від смаку цієї потрави, але від самого її вигляду. Добре, що мої подруги ділились зі мною своїми передачами. Багатьом рідні пересилали передачі, особливо місцевим, львівським. А в мене не було нікого, хто міг би мені щонебудь принести. Старенька бабуся переслала одну передачу, ще заки мене відправили до Львова. Сестра, після мого арешту, навіть не хотіла давати знати про себе, ні в тюрму, ні після того в концентраційний табір — боялась: Але для мене було найбільш прикрим те, що муж від мене відрікся: ні листа, ні передачі. Так сталося, що з приходом росіян його не було на Україні, і тому, лише тому, він не опинився в Українській Повстанчій Армії. В загальному, для більшості людей — це була справа припадку. Очевидно, сам наш рух можна назвати народним рухом, ніхто з нас не хотів совєтської влади, крім кількох активістів. Не всі ж десятки тисяч повстанців були активними борцями: дехто ішов разом з братом, батьком — як, наприклад, я сама. Який там з мене був свідомий борець! Багато пішло туди тому, що боялись кари за своїх рідних, які находилися в УПА — і очевидно не марно вони боялись. А в табори потім відправляли всіх, не розбираючи за що і чому. Звичайно, ті, що залишились, то більшість з них не тому, що вони любили совєтську владу. Прямо так у них вийшло. Мій муж повернувся на Україну, коли безнадійність повстанчого руху була очевидна, коли самі повстанці склали б зброю, якщо їх не очікувала жорстока кара. Ось так він й врятувався. Його не зачепили, і він, видно, боявся, що, як він ходитиме до мене в тюрму, ті і його заберуть. Могло б так і статися. Але ж я носила його дитину, і коли ми з ним вінчалися у церкві, то ми обіцяли не покидати один одного ні в хворобі, ні в нещасті. І він обіцяв, але покинув. Син родився, а муж так нічого мені і не передав, навіть для дитини.

Ось так, в Домі дитини було гарно. Завідувачка Анна Павлівна була дуже добра жінка, співчувала в нашій біді. На працю з тюрми нас не ганяли, треба було лише робити те, що потрібно біля дітей. І кормили нас не так, як у слідчій в'язниці, навіть молоко давали. Ми могли прогулюватись з дітьми на подвір'ю, обгородженому не дуже високим парканом. Нас, „мамок", було там около 500, всі, як і я, „партизанки" (а по-совєтськи" — „фашистки"). Мене взяли працювати на кухню. Коли родився мій Ігорчик, ще перед тим як я попала в Дім дитини, я написала бабусі, щоб вона дізналась чи не візьме дитину свекор. І ось, більше півроку після того як я почала працювати на кухні, приходить наглядачка:

— Іди Наталка, там твій муж за дитиною приїхав, якраз оформлює документи. А тобі він передачу привіз, іди, приймай.

— Як за дитиною?! Я йому не віддам!

— Але ж дитина вже в нього, за вахтою...

Я кинулась туди:

— Верніть мені дитину, я не погоджуюся її віддавати! Ми з сином йому непотрібні, він від нас відрікся!

Перед тим мої землячки, до яких з дому писали, переказали мені, що мій муж ходить з моєю подругою Галею і що вони збираються одружитись - зареєструватись у загсі, згідно з совєтським законом. Я його дуже любила і мені було дуже, дуже прикро.

Схопила я мішок з передачою і кинула його через цілу кімнату.

— Нічого мені від нього не потрібно, а дитини не віддам!

Мене і наглядачки заспокоювали, і Анна Павлівна переконувала. Анна Павлівна шепоче мені:

— Що ти робиш, вас же всіх з дітьми цими днями заберуть на етап. Віддай дитину, пощо будеш його мучити.

Але я не віддала. Мабуть, це було помилкою. Дослівно за кілька днів після цього нас дійсно взяли на етап.

І ще в мене була одна нагода врятувати сина від його нещасної долі. В Домі дитини працювала медична сестра, Ґертруда, полька, яка не була ув'язнена. Вона і просила мене і намовляла:

— Віддай мені Ігорчика, Наталко. Я скоро в Польщу поїду і візьму його з собою, він там у нас людиною виросте.

(Продовження буде)

ЗА ЦІНУ ВОЛІ Й СВОБОДИ...

В СКОРОМУ ЧАСІ, НАШ БРАТ У ХРИСТІ, ЧЛЕН УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ, ІВАН ДЕМ'ЯНЮК СТАНЕ ДО ОСТАТОЧНОЇ БИТВИ ЗА ПРАВО ЖИТИ!!!

ЯК БАГАТО ІЗ ВАС, І. ДЕМ'ЯНЮК ПЕРЕЖИВ У РІЗНИХ ЧАСАХ І СИТУАЦІЯХ, ТЯЖКІ ПРОБИ Й ПЕРЕСЛІДУВАННЯ:

ВІН ПЕРЕЖИВ ШТУЧНИЙ ГОЛОД В УКРАЇНІ...
ВІН ПЕРЕЖИВ НІМЕЦЬКИЙ ПОЛОН І ІІ-ГУ СВІТОВУ ВІЙНУ...
ВІН ПЕРЕЖИВ ЧАСИ РЕПАТРІЯЦІЇ В ЕВРОПІ...
ВІН ПЕРЕЖИВ ОСТАННЮ ДЕКАДУ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ СУДОВИХ ПРОЦЕСІВ...

МИ ВІРИМО, ЩО ЙОГО ПРОВИНОЮ Є ТЕ, ЩО ВІН ЩЕ ЖИВЕ!...

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ - ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK
DEFENSE FUND
P.O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

ТІЛЬКИ РОДИНА І ЦЕРКВИ УПОВНОВАЖЕНІ ДО СПРАВ ЗБІРКИ ФОНДІВ У ЗСА.

Карпатський Лещетарський Клюб — Клівленд, О.

повідомляє

Українські Спортові Товариства
та українських лещетарів, що

КРАЙОВІ ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

за ПЕРШЕНСТВО УСЦАК-у
та МАНДРІВНУ ЧАШУ в пам'ять Д-ра МИРОСЛАВА ОРЛОВСЬКОГО

відбудуться
дня **14-го лютого 1987 року**
на SONG MOUNTAIN
Tully, N. Y. 13159, tel.: (315) 696-5711, Highway 81, Exit 14

ПРОГРАМА:

П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛЮТОГО 1987 р.

9 год. веч. — Виграші стартових місць у присутності представників клюбів, Sheraton Inn.

СУБОТА, 14-го ЛЮТОГО 1987 р.

8:30 ранку — Реєстрація і роздача нагрудних чисел — Song Mt., Tully, N. Y.
10:00 ранку — Крутобіг (спяльом)
Два проїзди: чоловіки, жінки, сеньйори, юнаки, юначки (14-18), хлопці та дівчата (9-14).
12:00 дня — Обідова перерва.
2:00 по пол. Великий крутобіг (спяльом).
Один проїзд.
7:00 веч. — **БЕНКЕТ І ЗАБАВА** до звуків української оркестри для змагунів і гостей.
Проголошення вислідів змагань, роздача нагород і товариська зустріч.

Зголошення змагунів разом із реєстраційною оплатою у висоті 16.00 амер., а 20.00 канад. долярів від змагуна приймається через спортові товариства до дня 11 лютого 1987 р. Чеки виписувати на KLK, Ukrainian American Sport Club та висилати на адресу: Adrian Halarewicz, 1270 West 102 Street, Cleveland, Ohio, 44102; tel.: (216) 651-8730.

Квитки на витяги та на бенкет буде можна набути на місці у пані Марти Галяревич.

Витяги на цілий день по зниженій ціні.

У справі резервації готелевих кімнат проситься телефонувати безпосередньо до: Sheraton Inn, 7th North Str. and Electronics Parkway, Liverpool, N. Y. 13088; tel.: 315-457-1122 Exit No. 37 on I 90 (Thruway). покликатися на українські лещетарські змагання, тоді одержите знижкову кімнату на чотири особи за $39.00 за добу. (Indoor pool and whirpool).

На міжкрайові українські лещетарські змагання теж сердечно запрошується прибути родини змагунів та численних глядачів і гостей.

УПРАВА КЛК

Почалася...

(Закінчення зі стор. 1)

була в силі збудувати відповідного собору в столиці Америки. Заохочені, однак церковною ієрархією парафіяни поволі взялись до цього великого діла. В 1975 році Митрополит Амврозій Сенишин, ЧСВВ, дав благословення на закуп триакрової площі за 300,000 дол. В 1978 році Митрополит Йосиф Шмондюк дав дозвіл збирати фонди на будову собору в парафіях Філядельфійської архиепархії; в 1980 році Єпископ Василь Лостен в Стемфордській епархії; в 1981 році Єпископ Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, в Чикагівській епархії. В 1982 році Митрополит Стефан Сулик дозволив закінчити відвідини парафій в тій цілі у Філядельфійській архиепархії, а в 1984 році Єпископ Роберт Москаль дозволив закінчити відвідини парафій в Пармській епархії. Тим чином відвідалося 190 парафій і будова собору справді набрала крайового значення.

В 1979-80 роках збудовано просторий Соборовий Центр за 2,100,000 дол. (з устаткуванням), а тепер вже приступлено до будови основної части самого храму над Соборовим Центром за приблизно 1,500,000 дол.

Парафія дякує всім добродіям за їхні щедрі пожертви. Рівнож дякує братським організаціям: Союзові Українців Католиків „Провидіння" і Українському Народному Союзові та Централі Українських Кооператив Америки за їхні поважні позики на будову крайового собору.

Секрет будови собору полягає в кампанії набуття пам'ятників-меморіялів, які добродії присвячують пам'яті своїх дорогих, живих чи померлих, або в іншому наміренні. Є двоякі пам'ятники — загальні, від 300 до 1,000 дол., та — специфічні, від 1,000 дол. вгору. Коли набувається специфічний пам'ятник, тоді є нагода вибрати частину або річ у соборі, Соборовім Центрі, в Скалі-Печері Почаївської Божої Матері, Пропам'ятному Хресті з приводу Тисячоліття та в статуї в честь Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Часто діти об'єднуються і вибирають родинний пам'ятник в пам'ять своїх родичів. По сьогодні добродії в ЗСА і Канаді вже набули 2,417 пам'ятників (1,305 загальних, і 1,112 специфічних). Всі сплачені пам'ятники будуть видруковані на металевих плитах та вмонтовані на стінах залі Соборового Центру.

Якщо родина не є спроможна вибрати пам'ятника, а бажає дати лиш меншу пожертву (менше як 300 дол.), то парафія буде вдячна і за найменший дар. По сьогодні парафія отримала около 5,000 менших пожертв.

На бажання парафія вишле найновішу листу специфічних пам'ятників. Адреса парафії: Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family, 4250 Harewood Rd. N.E., Washington, D.C. 20017.

Погрози...

Закінчення зі стор. 2

Імперіялізм коштує дорого, Захід це давно знає, СССР до того переконання ще не дійшов. На Заході прийнято безконечно критикувати совєтську економіку і давати рецепти направи на свою згубу. Одначе совєтська економіка вистарчає на утримання великої армії, КҐБ, номенклятури і бюрократії. Американські збройні сили покищо вистачають на оборону перед аґресією, хоч в ЗСА вже дещо захиталася віра в атрактивну силу своїх вартостей. СССР не перестає ривалізувати з демократичними суспільствами, не перестає хотіти американську технологію і має намір знищити демократію. Тут варто звернути увагу на аспірації поневолених народів в СССР. Їхні пляни і наміри інші. Демократичні народи Заходу хочуть полагодити конфлікт СССР — ЗСА без ужиття сили. Того не можна сказати про СССР. Мілован Джілас недавно дав інтерв'ю у Беоґраді. Мир буде затриманий доти, доки демократичні народи будуть здібні дати спротив совєтській аґресії, совєтському імперіялізмові. Захід має бути сильний мілітарно у ділянці ідей. Маємо переговорювати, але без жадних ілюзій на успіх. Після отримання нагороди Нобеля Сахаров сказав — мир неможливий без вільних суспільств з повною інформацією, вільного сумління, права на подорож закордон і без вибору місця замешкання.

Вільний світ знає, що СССР — це аґресивна імперія, яка рішена боронити свою тоталітарну систему без огляду на жертви в людях.

Український Інститут Америки
ласкаво запрошує Вас на

ВІДКРИТТЯ 1987 СЕЗОНУ
та на ВИСТАВКУ
„ВТРАЧЕНА АРХІТЕКТУРА КИЄВА"

власність Українського Музею в Ню Йорку

у неділю, 8-го лютого 1987 р., о год. 3-ій по пол.
Перекуска — слідує Бажаний даток $10.00

Український Інститут Америки
2 Схід 79-та вул., Ню Йорк, Н. Й. 10021
(212) 288-8660

Окружна Рада СУА
Об'єднання Православних Сестрицтв
Український Золотий Хрест
та Об'єднання Жінок ОЧСУ
у Філядельфії

запрошують на

СВЯТО ЖІНКИ ГЕРОЇНІ

присвячене

сл. п. Катрусі Зарицькій

з мистецькою програмою

Неділя, 7-го лютого 1987 р., 3:30 по пол.
Заля УКОЦентру, 700 Сідар Ровд., Філядельфія, Па.

ЧЛЕН ПОЛІТБЮРА французької комуністичної партії і депутат парляменту Марсель Ріґу відмовився від партійної посади і одночасно від депутатського мандату на знак протесту проти авторитарних порядків, встановлених в партії її генеральним секретарем Жоржем Марше. Від 1981 до 1984 року М. Ріґу займав пост міністра професійно-технічної освіти в коаліційному уряді соціялістів і комуністів. Два дні перед тим, як Ріґу оголосив про своє рішення, із політбюра вийшов його повний член Кльод Поперен, незадоволений політикою Ж. Марше.

КРАЇНИ ЕВРОПЕЙСЬКОЇ економічної спільноти і З'єднані Стейти Америки досягли попередньої домовлености, яка дасть змогу розширити доступ американської сільськогосподарської продукції на ринки Еспанії. Голова відділу закордонних зв'язків Европейської спільноти Віллі де Клерк сказав, виступаючи на пресовій конференції у Брюсселі, що термін дії угоди чотири роки. Обі сторони — ЗСА і країни Европейської економічної спільноти — повинні її ратифікувати. Лише після того договір вступить в силу.

Об'єднання Українських Лісників і Деревників
ділиться сумною вісткою,
що в четвер, дня 29-го січня 1987 р. відійшов у Вічність
на 64-му році життя

бл. п. д-р інж.-лісник
МИРОСЛАВ ЧАПОВСЬКИЙ

•

Дружині Альбіні і Родині засилаємо глибоке співчуття.

Управа і Члени ОБУЛІД-у

Ділимося сумною вісткою з членами Українського Спортового Товариства „Тризуб" у Філядельфії, Па., що в четвер, 29-го січня 1987 р. несподівано відійшов у вічність на 87-му році трудимого життя довголітній член Управи та Товариського Суду і добродій-меценат

бл. п.
ІВАН ДАНКІВСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ були відслужені у вівторок, 3-го лютого 1987 р. у катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії, Па., а відтак похоронено Його на місцевому українському католицькому цвинтарі св. Марії в Факс Чейсі, Па.

•

Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа УСТ „Тризуб"

Дискусія...

Закінчення зі стор. 2

велися газетні супердискусії й полеміки поміж адвокатом, громадсько-суспільним, політичним і релігійним діячем публіцистом д-ром Степаном Бараном і редактором „Діла", політичним діячем і віцемаршалом польського сейму Василем Мудрим, естрадний гуморист-сатирик і сарказт Давидович склав такий віш:

А Баран як заревів,
То аж Мудрий збаранів...

Думаю, що й не один читач, прочитавши статті на тему фундаменталізму, теж „збаранів"...

Володимир Ьарагура
Вудгейвен, Н.И.

В КУВАЙТІ закінчилися наради організації Ісламська конференція, на яких була прийнята резолюція, що осуджує встановлення будь-яких контактів з Ізраїлем. Однак в резолюції не осуджується Єгипет, який має з Ізраїлем дипломатичні відносини. „Конференція висловлюється проти встановлення будь-яких відносин з Ізраїлем і закликає країни організації ісламських держав не підтримувати контактів з ним", — сказано в резолюції. В останній день наради виступив лідер Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат.

Наукове Товариство ім. Шевченка та Хемічно-Біологічно-Медична Секція
зі смутком повідомляють своїх Членів,
що дня 29-го січня 1987 року, несподівано помер
на удар серця на 64-му році життя

бл. п.
Мирослав Чаповський

дипломований інженер-лісник, дійсний член НТШ, член Управи НТШ та довголітній головний секретар Українського Братського Союзу.

ПАРАСТАС та ПАНАХИДА відбулися 1-го лютого 1987 р. у похоронному заведенні Graham-McCune Funeral Home в Mountaintop, Pa.

ПОХОРОН відбувся у понеділок, 2-го лютого ц. р. у Церкві-Пам'ятнику св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Достойній дружині Альбіні та синам Андрієві і Юркові складаємо вислови щирого співчуття.

Управа НТШ
і Дирекція Хем.-Біол.-Мед. Секції

Ділимося болючою вісткою з членством 375 Відділу УНСоюзу Товариства ім. Дмитра Вітовського у Філядельфії, що в четвер, 29-го січня 1987 р. ненадійно відійшов у Вічність на 87-му році життя довголітній касир Відділу

бл. п.
ІВАН ДАНКІВСЬКИЙ

ПОХОРОНЕНИЙ у вівторок, 3-го лютого 1987 р. з катедри Непорочного Зачаття в Філядельфії, Па. на місцевий католицький цвинтар св. Марії в Факс Чейсі, Па.

•

Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

За Управу Відділу:
МАРІЯН КОЖЕНЬОВСЬКИЙ, предсідник
МИКОЛА БАЧАРА, голова К. Комісії
ПЕТРО ТАРНАВСЬКИЙ, секретар

•

Замість квітів на могилу Покійнойного, просимо складати пожертви на Гарвардський Проєкт або УСО „Тризуб" у Філядельфії, Па.

Ділимося болючою і сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 29-го січня 1987 р. з волі Всевишнього, ненадійно відійшов від нас у Вічність, проживши 64-ри роки
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК І БАТЬКО

бл. п. д-р
Мирослав Чаповський

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в українській православній церкві св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., о год. 11-ій ранку в понеділок, 2-го лютого 1987 року.

В глибокому смутку:
дружина — АЛЬБІНА
сини — АНДРІЙ ЧАПОВСЬКИЙ
ЮРКО ТУТКА
Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Українською Громадою, що дня 31-го січня 1987 року відійшов у вічність після довгої недуги наш Дорогий та Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДО та БРАТ

відомий оперний співак
бл. п.
ЛЕВ РЕЙНАРОВИЧ

народжений 14-го січня 1914 року в с. Княжполі в Галичині.

ЗАУПОКІЙНІ ВІДПРАВИ у вівторок, 3-го лютого та в середу, 4-го лютого 1987 р., від 7-ої до 9-ої веч., в похоронному заведенні Senko Funeral Home, 213 Bedford Avenue (ріг 5-ої Н. вул.), Brooklyn, N.Y.

ПОХОРОН в четвер, 5-го лютого 1987 р. СЛУЖБА БОЖА о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Духа, 162 Н. 5-та вул. в Брукліні, Н. Й., звідтіля на український католицький цвинтар св. Духа в Гамтонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
донька — АНЯ БОРИСЕНКО-РЕЙНАРОВИЧ
внука — НАТАЛКА БОРИСЕНКО
син — ЮРКО

брат — РОМАН

братова — ГАЛЬКА
братанич — ЗЕНОН
брат — АЛЕКСАНДЕР з дружиною ТЕТЯНОЮ та дітьми ЛЕСИКОМ, МАРІЙКОЮ та МАРКІЯНОМ
братанич — ЮРКО

ЗВЕРНЕННЯ

ДОРОГІ МИРЯНИ!

На відзначення великого ювілею Тисячоліття Хрищення Руси-України Українське Патріярхальне Світове Об'єднання (УПСО) скликає 6-ий Конгрес мирян, що відбудеться в Римі в днях 24-28-го вересня цього року. Темою конгресу буде: Українська Католицька Церква на порозі другого тисячоліття християнської України.

Зокрема ряд доповідей і активностей будуть присвячені Церкві та релігії в сучасній Україні, а кличем конгресу має бути : „Мобілізуймо всі сили на оборону Церкви і прав віруючих в Україні!"

Учасники конгресу на чолі з Блаженнішим Патріярхом Мирославом Іваном Любачівським і Владиками візьмут участь в спеціяльній авдієнції у Папи Івана Павла II. З цієї нагоди будуть вручені Папі петиції з підписами мирян з усіх українських поселень та меморіял в актуальних справах та потребах нашої Церкви.

Закликаємо духовенство і українське мирянство ґотуватись до цієї події, заздалегідь плянуючи час і резервуючи відповідні засоби на цю прощу-з'їзд. Нею ми офіційно розпочнемо наш ювілей у Римі та висловимо підтримку нашій ієрархії, яка в тому часі плянує відбути свій синод.

Апелюємо до наших складових організацій закінчити своєчасно акцію збирання підписів під петиції до Апостольського Престолу.

Слідкуйте за дальшими інформаціями і повідомленнями у справі цього ювілейного з'їзду мирян. Вчинім все, щоб бути присутніми там, де нам потрібно заманіфестувати живучість нашої Церкви.

Президія УПСО

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
закликають Вас
СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ
на його працю та акції для

1 Поширювання правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

Доповідь М. Лебедя в Ню Йорку

На форумі Мистецько-Літературного клюбу в Ню Йорку, 19-го грудня 1986 року, про український визвольний рух під час Другої світової війни доповідав Микола Лебедь. Вечір відкрив маестро Степан Крижанівський, який в коротких словах представив доповідача. Доповідь, як під оглядом виголошення, так і представлення фактів того часу, була унікальною. Заля клюбу непомітно заповнилась. Доповідь тривала біля години, а учасники прослухали її з напруженою увагою.

Доповідач без зайвих словесних накопичень, без патріотично-пропагандивних елементів, дуже стисло і цікаво розказував про розвиток подій того часу. Треба подивляти доповідача, що він на протязі порівняльно короткого часу розказав чітко і зрозуміло про широкий процес української визвольної боротьби. Хоч доповідач був дійсним керівником українського резистансу до половини 1943 року, він не звів своєї доповіді до особистих розповідей, але подав комплетну панораму постання, розвитку і дії українського визвольного руху на рідних землях.

На одній з циклю доповідей про „Неповторний Львів", що відбулись на форумі Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку в кінці листопада м.р. говорив ред. Іван Кедрин-Рудницький на тему: „Львівський політичний світ". Він ствердив, що в часі Першої світової війни і після неї українці мали визначних політичних діячів і державних мужів, яких сьогодні немає. На запитання, що наші політичні і державні мужі думали і плянували на випадок війни, доповідач відповів, що наші тогочасні політичні партії та їх провідники не мали в тому відношенні жадної концепції . Цей незаперечний факт має також своє глибоке значення.

Микола Лебедь, як безпосередній учасник і керівник українського резистансу, говорив про ті неймовірно страшні і незабуті роки. Спочатку він представив загальне політичне світове тло після окупації Польщі Німеччиною і прилучення західньо-українських земель до СССР, згідно з договором Рібентропа з Молотовом.

До такої ситуації українці не були праготовані. Багато українців покинули західні українські землі і перейшли на окуповані німцями терени Польщі. Таким чином Краків став центром української еміґрації. Тут концентрувався також націоналістичний актив. Доповідач відмітив, що член Проводу Українських Націоналістів (ПУН) полк. Роман Сушко створив у порозумінні і за згодою німецької адміністраційної влади Український Допомоговий Комітет. Розказав, як дійшло до поділу ОУН, що наступив після смерти полк. Євгена Коновальця. Полк. Андрій Мельник, який очолив ОУН після смерти Коновальця не бажав іти на жодні компромiси і не прийняв пропозиції членів ОУН з краю, щоб замінити деяких членів ПУН-у членами ОУН з краю, бо до деяких членів ПУН-у не було довір'я, зокрема у питаннях політики і тактики по відношенні до тодішньої Німеччини. Ця непоступливість привела до поділу ОУН на дві, які виступали під відомими назвами „мельниківці" і „бандерівці".

Доповідач відмітив, що новостворений провід ОУН революціонерів постановив вислати його (М. Лебедя) до ЗСА, щоб вирватись з повної ізоляції. В тій справі йому нелегкими шляхами вдалось продістатись до Риму, Італії, щоб там одержати потрібні папери для виїзду в ЗСА. На жаль, з всіх цих заходів нічого не вийшло, бо тодішня Італія під проводом Мусоліні виповіла війну Франції й офіційно прилучилась до гітлерівського бльоку. Перед ОУН революціонерами стояло відкритим питання, як ставитись до німців? Треба підкреслити, що М. Лебедь не мав жадних ілюзій щодо німців. Він мав нагоду добре пізнати німців, коли вони передали його в руки поляків. Все ж таки щодо цього питання голоси були поділені, але більшість стояла на становищі вести незалежну боротьбу. Яка була в той час дійсність, не приходиться говорити. ОУН під проводом Степана Бандери стала на становищі вести революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на будь-які обставини. М. Лебедь розповів багато епізодів про різні контакти з німцями — як творився курінь „Нахтіґаль", як М. Лебедь з Олексою Гасином їхали до Нойгамеру, де мала відбутись присяга куреня. В дорозі німецький полк. Ойкерн подав їм текст присяги, до якого, після прочитання, мали завваження і М. Лебедь запитав, чи текст цей відомий Бандері. Відповідь була — „Не знаю". І Лебедь і Гасин відмовились брати участь у присязі. Це викликало певну костернацію, а полк. Ойкерн сказав, що вони можуть бути заарештовані, а курень розв'язаний. Коли він заспокоївся, то вислухав їх завваги до тексту присяги і пообіцяв пов'язатись з Бандерою, а до того часу вони не можуть нікуди виходити, себто були під домашнім арештом. Текст присяги був узгіднений з Бандерою.

М. Лебедь сказав, що у підготові до німецько-большевицької війни ОУН приготовляла людей для переходу на Україну, відомі під назвою похідних груп. До речі, довкола похідних груп подаються різні числа 5,000 до 7,000, що в жодному випадку не відповідає правді, бо похідні групи не нараховували більше, ніж 700 осіб. Доповідач сказав, що згідно з постановою тодішнього проводу ОУН, акт проголошення української держави мав статися у Києві, а у Львові мало постати тільки краєве правління. Проголошення 30-го червня було несподіванкою для багатьох, включно з членами проводу Організації. Доповідач також відмітив, що і сам акт проголошення не був заздалегідь приготований. Текст проголошення написав Ярослав Стецько у несприятливих обставинах у Львові, перед скликанням Національних Зборів і без можливости порозумітись із членами УНК і більшістю членів проводу ОУН. Але, незалежно від деяких слушних критичних завважень, сам факт приспішеного проголошення знайшов загальне схвалення. Зрештою дуже скоро показалось, що пляноване проголошення у Києві було неможливо здійснити. Доказом цього є створена у Києві у вересні 1941 року, з ініціятиви ОУН (Мельника) Українська Національна Рада, спроба діяльности якої закінчилась відомими арештами й розстрілами. Акт 30-го червня зірвав маску з обох „визволителів" Гітлера і Сталіна, і в цьому історична вартість 30-го червня, підкреслив М. Лебедь.

Доповідач навів маловідомий факт, як сотник Р. Ярий, приїхавши до Львова, зорганізував зустріч з представниками німецької армії, у якій взяли участь з української сторони — М. Лебедь, Іван Климів-Леґенда і Ріко Ярий, а від німецької армії — проф. Ганс Кох, проф. Маркет, полк. Ойкерн і ще один німець у ранзі майора. На цій зустрічі поставлено вимогу М. Лебедеві, як заступникові Бандери, щоб він відкликав проголошення 30-го червня. М. Лебедь відповів, що з цією пропозицією треба звернутись до Бандери і Стецька, що в тому часі вже були під домашнім арештом. Ойкерн після цієї відповіді дав їм 8 годин часу перед можливим арештом. Це була остання зустріч М. Лебедя з будь-якими офіційними німецькими чинниками.

Після цього наступили масові арешти. 15 вересня 1941 року майже весь провід ОУН був виарештований. Вже 19 вересня 1941 відбулась перша конференція провідних членів ОУН, яка прийняла постанову підготови до активної боротьби з гітлерівським окупантом. В другій конференції, у квітні 1942 року, з участю представників Києва і Дніпропетровська прийнято постанову продовження незалежної української політики. У боротьбі українського резистансу не було жодного компромісу, хоч йому довелось вести боротьбу на два фронти проти німців і большевиків, що не було легко.

Доповідач розказав як і де формувались українські збройні частини. Як вони оперували на українських теренах. Як було договорено, що Роман Шухевич з своїм куренем, який був на Білорусі, у повному виряді, має перейти на сторону УПА, але до цього не дійшло, бо перед тим німці розброїли курінь. Р. Шухевичові і ще кільком старшинам вдалося втекти з поїзду і вони включилися до УПА. Слід підкреслити, що український резистанс був єдиним в той час, який без жодної зовнішньої допомоги, без належної попередньої підготови активно боровся проти двох окупантів. Всі інші резистанси в Европі мали зовнішню допомогу.

Провідні члени українського визвольного підпілля договорювались з нашими сусідами румунами, мадярами, поляками та азійськими народами. Це не була концепція вузької партизанської боротьби, але концепція широкої визвольної боротьби й політики. В таких обставинах український визвольний рух спромігся, як підкреслив доповідач, на політичні концепції, які треба бачити у конференції поневолених народів сходу Европи й Азії, що відбулась у листопаді 1943 року чи Надзвичайному Великому Зборі ОУН у серпні 1943 року на якому прийнято більше демократичні форми дії.

У серпні 1944 р. ОУН і УПА демократично покликали до життя Українську Головну Визвольну Раду, президента і голову Генерального Секретаріяту. У серпні 1944 року М. Лебедя, як голову Генерального Секретаріяту УГВР вислано для нав'язання зв'язків з західнім світом.

На закінчення доповіді М. Лебедь сказав, що слабістю визвольного руху були непорозуміння і розбіжности у поглядах провідних членів ОУН у тодішньому Проводі Українських Націоналістів. Сподівання на зміну політики гітлерівської Німеччини не здійснилися. Західні демократи у Другій світовій війні не виявили найменшого заінтересування Україною, а розглядали її як внутрішню справу Росії. На жаль, цей стан не набагато змінився сьогодні. В цьому напрямі нам слід проводити працю.

Доповідач у своїй доповіді подав багато маловідомих фрагментів й епізодів з української визвольної боротьби. Цю доповідь можна назвати цінним і прямо незаступимим причинком для історії того часу.

Після доповіді присутні ставили питання, на які М. Лебедь відповідав. Ведучий вечером С. Крижанівський подякував доповідачеві за цінну і цікаву доповідь, а учасникам за участь. Цінним у доповіді М. Лебедя було те, що він говорив так, як було, а не як повинно було бути.

Микола Галів

Увага! Ню Йорк і околиця! Увага!

В четвер, 26-го лютого 1987 р., о год. 6-ій веч.
в залі
Українського Спортового Клюбу
при 122 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС міста НЮ ЙОРКУ І ОКОЛИЦЬ

до участи в яких запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи, представники Відділів та делеґати на 31-шу Конвенцію наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 16, 19, 86, 130, 158, 184, 194, 195, 200, 203, 204, 205, 211, 212, 256, 267, 293, 325, 327, 361, 433, 435, 450, 455, 457, 485 і 489.

ПРОГРАМА НАРАД:

1 Відкриття і схвалення порядку нарад;
2 Ствердження правосильности зборів;
3 Вибір Президії;
4 Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів;
5 Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії;
6 Дискусія над звітами;
7 Уділення абсолюторії уступаючій Управі;
8 Вибір нової Управи;
9 Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНС
10 Плян праці на нову каденцію
11 Запити, внески і пропозиції;
12 Закриття зборів.

У зборах візьме участь
д-р Іван Флис, головний предсідник УНС

Закликаємо всі Відділи перед нарадами вплатити свої вкладки до каси Окружного Комітету.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ

Д-р Іван Флис, почесний голова — Микола Хоманчук, голова
Василь Расяк, касир — Олена Гентіш, секретар

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 2

В. Зерінґер, Палетайн	20.00
М. Бах, Ню Йорк	17.00
З. Антоняк, Ричленд	12.00
І. Дяк, Парма	12.00
М. Лепкий, Арчболд	12.00
Д-р Я. Рожанковський, Енґлвуд Клиф	12.00
І. Сєрант, Ню Йорк	12.00
Д-р А. Фаріон, Лінколнвуд	12.00
С. Череватюк, Маямі	12.00
Д-р М. Ярославська, Ню Йорк	12.00
Л. Грегор, Сомерсет	10.00
В. Дудинський, Вудсайд	10.00
В. Дучинський, Клівленд	10.00
Р. Ковальчук, Флемінґтон	10.00
В. Полець, Ст. Антони	10.00
І. Попівчак, Відспорт	10.00
М. Прончак, Ессекс Фелс	10.00
Д-р Я. Рожанковський, Джамейка Плейн	10.00
О. Боднар, Ірвінґтон	7.00
І. Кузь, Пассейк	7.00
Д-р Я. Очеретко ., Адріян	7.00
Я. Почтар, Піквенак	7.00
І. Ринчак, Кергонксон	7.00
В. Глух, Елмгирст	5.00
М. Гуцал, Палетайн	5.00
П. Данилюк, Гаєтсвілл	5.00
Л. Караман, Лендсдейл	5.00
І. Котляр, Ірвінґтон	5.00
М. Курляк, Баффало	5.00
П. Медик, Норт Геледон	5.00
І. Сось, Силвер Спрінґ	5.00
Д-р Я. Музичка, Кентон	5.00
В. Костюк, Вудсайд	4.00
А. Рибальт, Янґставн	4.00
О. Балабан, Вортінґтон	2.00
Р. Білевич, Ірвінґтон	2.00
В. Болонний, Стратфорд	2.00
К. Боровець, Ґарфілд	2.00
М. Венке Юньйон	2.00
І. Винник, Ню Йорк	2.00
М. Війтович, Ст. Пітерсбурґ	2.00
А. Ганіцька, Баффало	2.00
М. Гаравус, Баффало	2.00
Р. Грабець, Парма	2.00
В. Грибик, Ірвінґтон	2.00
А. Ґрент-Ґрунтковська, Шерон	2.00
С. Дадиґа, Клівленд	2.00
Г. Дзіка, Вудгейвен	2.00
Д-р І. Дорожинський, Вудсайд	2.00
Т. Зазуля, Ріґо Парк	2.00
В. Зарицький, Фордс	2.00
М. Іващенко, Балтимор	2.00
В. Камінський, Вільметте	2.00
П. Капшученко, Філядельфія	2.00
І. Кезмур, Вест Раксбири	2.00
М. Кіндрачук, Ґлен Спей	2.00
А. Кобаса, Вілліямставн	2.00
Н. Коґут, Воррен	2.00
А. Колтун, Бруклин	2.00
С. Кравець, Вашінґтон	2.00
І. Кравців, Лонґ Айленд Сіті	2.00
М. Крижанівська, Рочестер	2.00
С. Кульчицька, Чикаґо	2.00
А. Кучкуда, Вінис	2.00
С. Кушій, Генкак	2.00
Ю. Левицький, Ню Йорк	2.00
Владика В. Лостен, Стемфорд	2.00
Ю. Лонишин, Сомерсет	2.00
Б. Ляндвійт, Сомервіл	2.00
Г. Максимів, Апопка	2.00
Г. Мартинів, Норт Порт	2.00
М. Мартинишин, Янґставн	2.00
Е. М. Мірчук, Чикаґо	2.00
Л. Одежинська, Філядельфія	2.00
І. Олексик, Рочестер	2.00
М. Олійник, Голліс	2.00
М. Ониско, Мінотола	2.00
Л. Ординська, Вайтстон	2.00
І. Островка, Юньйон	2.00
М. Павлюк, Гадлі	2.00
М. Перхулин, Ґетисбурґ	2.00
Т. Піґуляк, Норт Роєлтон	2.00
Н. Преґар, Міннеаполіс	2.00
І. Савчин, Мейплвуд	2.00
П. Сохневич, Асторія	2.00
І. Скакун, Говел	2.00
В. Сохоцький, Рочестер	2.00
В. Соя, Ґарден Сіті	2.00
В. Стечак, Елькінс Парк	2.00
О. Стовба, Парма	2.00
О. Стороженко, Філядельфія	2.00
Д-р М. Тимняк, Савт Голленд	2.00
М. Хитра, Елизабет	2.00
М. Холевчук, Форест Гіллс	2.00
І. Холєва, Гемтремк	2.00
І. Худий, Асторія	2.00
Р. Цьмайло, Шерил	2.00
Ю. Шавалюк, Гакетстов	2.00
П. Шевчук, Литл Фоллс	2.00
Д-р Ю. Ящун, Піттсбурґ	2.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
15-го ЛЮТОГО 1987 р.

Джансон Сіті, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Запорозька Січ 21-го Відд., о год. 2-ій по пол. у приміщенні Укр. Мемор. Осередку у Джансон Сіті, Н.Й. На порядку: звіти Управи за 1986 р. та вибір Управи на 1987 рік. Проситься взяти участь. — Г. Пригода, гол., І. Бараник, секр.